

יומני היקר,

זו שוב אני גלי. מחר עומד להיות ה-7.10 קצת קשה לי לעכל את המחשבה שלפני שנתיים המדינה עברה את האסון הגדול. אני זוכרת את הרגע שבו קמתי ביום הנורא, פתחתי את הטלפון והתחלתי לקבל מיליון הודעות. פתאום ראיתי שההופעה של ברוננו מארס התבטלה, שיש אזעקות, רקטות, חטופים, הרוגים. ברגע אחד קטן הכל השתנה. מהר ירדתי למטה וישר ראיתי את החדשות פתוחות, ההורים שלי הודיעו לי שאחי הגדול כבר יצא לצבא.

לא הספקתי להיפרד ממנו, אני זוכרת את הקושי של החוסר וודאות שאני פשוט לא יודעת מתי תהיה הפעם הבאה שאני אראה את אחי הגדול.

עוד שבוע? עוד חודשיים? אולי בכלל רק שהמלחמה תסתיים??

בשבוע הראשון לא היו לימודים, לא זומים, לא כלום.

אני לא כל כך אוהבת בית ספר... אבל אני לא חושבת שאי פעם התגעגעת כל כך לשגרה.

אני זוכרת את הפחד של לצאת מהבית ולראות את כל הרחובות שוממים, ריקים ושקטים. לגור בדרום בטוח לא עזר, כל רגע אזעקות, צבע אדום, בומים פ.ח.ד. ואז התחילו החרדות, כל כמה דקות מתחילה לבכות מבלי באמת לדעת על מה.

הרגשתי נורא אחרי כל פעם שהייתי בוכה, כי תמיד ניסיתי להישאר חזקה. כנראה כל המצב היה לי קשה מידי. שבוע לאחר תחילת המלחמה התחלתי להיפגש עם חברות זה הרגיע אותי, ואז גם אחי התקשר. כל כך שמחתי לשמוע את הקול שלו. החרדות התחילו לרדת אבל אז הרגשתי צורך לא מוסבר לעזור למדינה בכל דבר שרק יכולתי. עזרתי בחקלאות, בהוצאת כלבים, שיחקתי עם תושבי העוטף. לא הייתי מסוגלת לשבת בבית ולא לעשות כלום.

ועכשיו, שנתיים אחרי תחילת המלחמה אני מרגישה שלמדתי להעריך את הדברים הקטנים בחיים ולא לקחת כלום כמובן מאליו.

בחיים לא אשכח את הרגע שבו הודיעו שכל החטופים שוחררו. לאחר מספר חודשים ארוכים שהרגישו כמו נצח שבהם כל יום שומעים על עוד הרוג, כמויות של אזעקות. מה לא? בבוקר שלאחר מכן היו אלפי אנשים שהסתובבו ותלשו את דפי חטופים, זה היה כל כך מרגש לראות איך תולשים דף-דף ולדעת שהתקופה הזאת מתחילה להסתיים.

אני עד עכשיו כל יום חושבת, מה החטופים שהיו בשבי החמאס מרגשים כיום, האם הם עדיין בטראומות? האם הם מצליחים לישון בלילה כמו שצריך? כי אף אחד בחיים לא יצליח להבין מה הם עברו שם.

ומחר, ה-7.10, כבר התחילו לבנות את הבמות לטקסים ואת הטקסטים שהולכים להקריא, אבל אני לא יודעת אם אני מסוגלת ללכת לראות שוב פעם את התמונות של הנרצחים וביניהם כמה שאני מכירה. חברות הזמינו אותי ללכת איתן מחר לחוף נובה בצהריים (בין החופים האהובים עליי), אבל אני מאמינה שיהיה לי קשה מדי ללכת. רק זה יזכיר לי עוד ועוד.

ובנוסף לזה, במקום ללמוד מחר כרגיל, אני וכל הכיתה שלי הולכים "למוזיאון האסון" כך קוראים לו. מאמינה שהזה היה קשה עבורי אבל אני יודעת שללכת זה הדבר הנכון לעשות. לראות את כל נעלי התינוקות, הבגדים, שאדומים מרוב דם, תמונות של בתים שרופים.

כל פעם שאני חושבת על ללכת למוזיאון עולים בי כל כך הרבה רגשות עצב, אשמה, כעס. אני לא יכולה להפסיק לחשוב על זה, לראות את כל התמונות והסרטונים הכל-כך מזעזעים האלה.

שידברו איתי עוד פעם על האסונות שקרו ולשמוע את הסיפורים המזוויעים, על איך שרפו בתים, ירו לכל מקום, חטפו אנשים, אנסו נשים וגברים, על איך החזיקו אותם בשבי בלי טיפת רגש בקושי האכילו אותם.

אני יודעת שברגע שאני אכנס למוזיאון יהיה לי התקף קטן, כאילו ברגע אחד אני מרגישה שהכל חוזר על עצמו שוב. אבל אני הולכת לעבור את זה כי אני יודעת שכל מי שכבר לא איתנו שומר עלינו מלמעלה, והכל קורה לטובה כמו שאני כל הזמן אומרת.

הייתי בעזלנד כבר כמה פעמים. מקום יפה. אני שמחה שהחלק הזה במפה שייך לעם שלנו, לישראל. יש שם הרבה דברים, אבל המקום האהוב עליי זה החוף נובה, זה המקום שאני יכולה להירגע בו ולהיות לבד, החוף מזכיר לי את האנשים החשובים לי שעברו יותר ממה שאפשר לתאר מתקופה האיומה הזאת. ומחר אני אלך עם החברות שלי לזכר כל הנרצחים.

כתבה: ניקול לויט
כיתה ח6, בית ספר רבין
תל מונד
מחנכת: גלית כהני